

A ECLIPSE

Michelangelo Antonioni, 1962

1811

ESTREA EN NUMAX: 13.08.2026 | V.O.S.E. | 126 min

Vittoria (Monica Vitti), tras unha acalorada discusión, decide romper co seu mozo Riccardo (Francisco Rabal). Mentres goza da súa liberdade en compañía da súa nai, coñece a Piero (Alain Delon), un mozo e atractivo corredor de bolsa, un sedutor arrogante co que mantén un apaixonado romance.

«O crepúsculo emocional dos personaxes fica plasmado de forma inquietante nesta auténtica sinfonía de estados de ánimo filmada en celuloide»

Peter Bradshaw, THE GUARDIAN

O ocaso dunha era

Por Martín Chiavarino

Con *A eclipse*, o realizador italiano Michelangelo Antonioni pecha a triloxía sobre a alienación que comezara coas extraordinarias *A aventura* (1960) e *A noite* (1961), filmes salientables que converteron ao director de *Blow-Up* (1966) nun dos grandes realizadores da súa época máis aló de toda moda pasaxeira. Nun mesmo movemento, Antonioni apóiase e afástase completamente da estética do Neorrealismo italiano para construír unha historia de amor que parece moi viable, pero que se revela imposible. O realizador edifica unha estética privada de imaxes aparentemente inconexas que expresan a alienación do ser humano nas urbes modernas, nunha operación que demanda un esforzo intelectual do espectador.

A eclipse é un puro representante do espírito estético desa etapa do cinema de Antonioni. Escenas longas e inconexas, actuacións hipnóticas, inesperadas tomas en contrapicado e unha fotografía impecable a cargo de Gianni di Venanzo, con quen o director xa traballara no seu filme anterior, *A noite*, e que viña de traballar con Francesco Rosi en *Salvatore Giuliano* (1962), compoñen unha obra inesquecible que reflicte a cinematografía do realizador na súa mellor expresión. Monica Vitti ten unha relación de atracción coa cámara que é similar ao embelesamento que xera nos seus pretendentes, que raia a obsesión. Fascinando cos seus encantos ela perde o interese polas súas parellas cando os conquista, deixándoos aparvados pola súa decisión de partir en busca de novos rumbos polas desoladas rúas do suburbio romano. Entre Vitti e Delon xorde unha química inusual produto do gran labor de ambos actores e da cámara, que indaga no vínculo a partir de distintas perspectivas, destacando a ansiedade de ambos, no caso de Vittoria ante unha vida que non a completa, e no caso de Piero, fronte aos reveses do seu labor e a indecisión de Vittoria.

Nestas escenas que parecen illadas, fragmentos dun gran mosaico sobre a vida moderna filmadas no barrio de EUR, un suburbio de Roma de estética brutalista e futurista da época fascista, pódese atopar unha crítica feroz ao legado do colonialismo e o imperialismo, expresada na escena na que Vittoria visita unha veciña que viviu a súa infancia en Quenia e ten unha relación conflitiva co seu idílico pasado e o convulso presente do país africano envolto nas guerras postcoloniais. Da inesperada crítica ao colonialismo *A eclipse* pasa a retratar a capacidade de destrución do capitalismo financeiro nunha extensa secuencia na tumultuosa e febril cotiandade da bolsa de Roma, unha fábrica de adrenalina onde o diñeiro se fai e desfai, as fortunas gáñanse e pérdense nun gran casino de apostas, onde as accións cambian de man constantemente nun xogo que ten os traballadores como reféns do macabro funcionamento dos fíos do mercado.

Antonioni embárcase aquí nunha experiencia existencial sobre a vida como un camiño que vai cara a unha destrución segura a toda velocidade, como un bébedo sen control nun auto deportivo, nunha obra plena en metáforas e simbolismos cinematográficos que se destacan pola súa orixinalidade e actualidade. Nunha época de ebulición na que a utopía era considerada posible, Antonioni albisca un malestar social no individuo que se asenta no seu corazón, unha sensación de desacougo desesperanzador respecto do mundo e do progreso, un indicio do posmodernidade que se consolidaba como ideoloxía. *A eclipse* á que se refire o título é o ocaso dunha era, dunha mirada do mundo, dunha forma de comprendelo máis aló das propias miserias, un calidoscopio que no seu proceso de desaparición deixa pegadas que desconcertan aos personaxes e xéranlles unha turbación que non comprenden.